

Camil Fàbregas modelant la testa de Joan Oliver.

Foto Joan Cuscó, novembre 1977

A Joan Oliver

Sembla talment que fou ahir, no obstant ja fa deu anys que el seu traspàs ens privà de la seva afectuositat física. Però l'obra, presència viva entre nosaltres, resta perenne malgrat la imparabile caiguda dels fulls del calendari.

Dibuix de Jordi Roca 22-5-81

Natura viva

Ara em plau de glossar planerament
l'antic pessebre natural del món,
La muntanya i el riu, l'arbre de bosc,
la font i el prat, bladars i regadius.

Penso també en la serp i el borinot,
en la pedra foguera i l'esbarzer,
el gaig grallaire i el conill poruc.

Per les valls obagoses i els solells
refaig de cor camins i corriols
cap al cim generós, cap a l'avenc.

Recordo primaveres amb plugim,
tardors d'aram, hiverns emblanquinats
i migdies d'estiu amb foranell.

Només la mort em desposseirà
del bell miratge que de tant en tant
amenitza la meva soledat;
d'aquest silenci que escarneix la pau
d'un inefable cap al tard d'abril
dessota l'àlber més esponerós
on solíem trobar-nos d'amagat.

S'ensonyava la vida al meu entorn,
l'aire tot just em duia les sentors
secretas de l'argila, de l'herbei.

Jo esperava aquells llavis i aquells ulls,
enamorat, per simpatia ardent,
d'un àmbit tan benigne i sense frau.

Palau obert als vents, sostrat de cel,
dels homes born i tomba, i llur bressol.

PERE QUART